

Symposium Furth im Wald

Konference SAG

24.
8.

Madlesčín úvodníček 4

Co je nejaktuálnějšího aneb Sojka ještě za tepla 5

Něco skutečně delikátního – Sojčí Delikatesy 6

Bu, bu, bu, bu, BULVÁR!!!! 8

Gulášek bez knedlíka, zato s předsedou! 11

Sojčí MOuDROSTI 12

Všechno se snědlo, ale co z toho se strávilo? 14

P. S.: Poldiho poStřehy 20

Sprechen Sie Deutsch mit Léňa 22

Fotoromán Tuki a Pigi 23

Výcuc ze Sojčích zasedání 37

Špigeho kutírna 38

REDAKCE

Redaktoři:	Magdaléna Černá, Lukáš Kadleček, Michal Janoš, Petr Špičan, Petr Vondruška
Stáli spolupracovníci:	Leo Černý, Pavel Bobek, Zuzana Koslerová
Loga rubrik:	Zorka Krejčí
Design:	Ondřej Špičan, Michal Janoš, Petr Vondruška
Korektura textu:	Pavel Bobek
Adresa redakce:	Poříčí 1 b, Brno, 635 00, Telefon: 608/630386
Další kontakty:	E-mail: madleska@hotmail.com, sojka@sojka.cz

Miláčkové a miláčky,

hou hou hou hou!!! Tak kdopak, kdo-pak dostal letos ten největší dárek??? Nemyslím nejdražší, jako zlato a dra-hý kamení nebo nějakou nadupanou techniku, myslím největší velikostně?

Jako třeba velikou zabalenou krabici, vět-ší než stromeček, větší než malej domeček, kdy rozvázete mašličku, co někdo vázal na kličku – ááá vloudila se chybička – v krab-ici další krabička, to bude ale překvapení, přemýšlíte, co v ní je a není... A tak opět trháte papír a taháte mašli a něco vám říká, „už na to kašli“, ale vy nic a proto zase – na čem se vaše oko pase? Je to bílé, se stuhou a čtyři hrany a i ten papír je celý potrhaný – další krabice! – a už je vám z toho tak akorát pěkněj hic, a tak rozbálíte tu posled-ní a uvnitř – NIC! Kterýpak to byl vtípálek, co natěšil vás na dárek, a po hromadách kartonu a mašli jste prda uvnitř našli???

Tak to vidíte, nějak jsem se nechala unést tou nedávnou vánoční atmosférou, dou-fám, že takhle u vás letošní nadělová-ní nevypadalo, a pokud ano, tak se ales-poň potěšte ještě teplým Zobačiskem :-)

Ó jémíne, a co vás čeká a nemíne? Konečně jsme se dočkali fotorománu, tedy slíbeného kousku z minula, berte to jako takový malý dáreček, pod ten váš rozsvícený stromeček. Už poněkolikáté si tady v tom svém úvodní-ku neodpustím podotknout, že ačkoliv si to

spousta z vás myslí, tak podzim není pro Soj-ku žádná okurková sezóna. A to se odrazí i v hodnocení různých akcí, aneb ačkoliv mám vždycky z tohohle vánočního čísla strach, že to bude chud'átko hubené, tak nakonec je to opět slušná tlustá obálka, co k vám dorazí domů.

Tlustá je i proto, že v ní máte péefko, aneb přání od Sojky do nového roku, dovolu-te mi tradičně poděkovat naší dvorní grafičce Zorce: ZORKO, DĚKUJEM!!! (Mimocho-dem kdy za mnou přijedeš do Brna??? :-))

No a co vám budu povídat, určitě se objeví i nějaké to bilancování, což se tak na závěr roku dělá, a já si zabilancuji s dovolením hned, protože už jinde nemám místo. Tak tedy, minulý rok byl prima, byla to s vámi hlí-na a i když nás občas stihla rýma – tak jsme na ní společně VŽDYCKY NAŠLI LÉK!

A to je všechno, mějte se krásně i v tom dalším roce a hlavně nezapomeňte sojčit!!!

Vaše Madleska

A handwritten signature in black ink that reads "Madleska". The signature is written in a cursive, slightly slanted style.

Za tepla rekapituluji letošní podzim. Kdo nebyl na **JaPě**, přišel o moc. Nejenže byste byli nahlédli do táborové kuchyně vedoucích, ale zažili byste taky spoustu legrace a parádní vypečenou Karaoke – show s celou technikou apod. Na webových stránkách je spousta fotek, takže se jukněte a tiše závidíte. No a hlavně teda tam mohlo být víc vás mladochů, kteří jste byli přímo osloveni předsedou, neboť vy jste hudba budoucnosti sojčího klanu...

Poprvé se konalo **mimořádné setkání** nejužší rady z naší a německé strany, šlo hlavně o to, popovídat si spolu, vyjasnit si některé věci a taky, co si budeme povídat, hlavně nás zajímalo, jak to tam u nich po tom jejich jarním převratu vypadá. Přece jen většina z nich nemá tak dalekosáhlé zkušenosti, a tak jsme byli zvědaví, jak jim to jde, zda nepotřebují s něčím pomoci. Doufám, že to nezakřiknu, když řeknu, že až pár věcí jim to šlape dobře a generační obměna u nich nebyla marným tahem. Sojka se už potřeť podílela na pokračování úspěšného projektu „**Za hranice všedních dnů**“ aneb „**Mladé týmy**“, jak se to jmenuje teď. Já tam byla, jedla i pila, hlavně ale přednášela. No a protože jste si už zvykli, že tam nejezdím sama, tak letos jsem si s sebou vzala Kristinku a Terku, holky šikovný ušatý. Trochu více k celé akci opět v rubrice „Všechno se snědlo...“

Opět se konalo česko-německé **symposium ve Furth im Waldu**, letos se na české straně stala tahounem Móňa, takže snad se symposiu blýská na lepší časy. Loni, jestli si pamatujete, tak symposium z organizačních důvodů nebylo, o to více jsme rádi, že „už zase skáče přes kaluže“ česko-německé problematice minulosti :-).

Sojka rovněž obdržela pozvání na členské shromáždění sdružení **Ackermann-Gemeinde**, kde měla prezentovat svou práci, projekty, zkrátka sama sebe. Jaké však bylo naše překvapení, když jsme po důkladném kukanci na pozvánku zjistili, že se to koná v Čelákovících??? No považte, v takřka Sojčím hnízdě!!! Účast tedy byla reprezentativní, byla jsem tam já, předseda, pokladník a jeho milá Lenička, Terka a na páteční večer i Michi. No a já a Špigy a Michi a Pája jsme tam prezentovali Sojku, za řečnickým pulťkem, tak snad se nám to zadařilo. Navázali jsme nové kontakty a vůbec, snažíme se toho našeho ptáka propagovat jak se dá. Taky vám musím prozradit, že tam měl být i Lukáš, ale protože dostal běhavku, tak měl po účasti. Byli jsme ho ale jako správní kamarádi navštívit, nicméně v obavě, abychom to taky nechytli, jsme na něj koukali pouze zpod balkonu :-).

Dále připomínám a upozorňuji, kdo z vás nebyl na JAPĚ, ten nemá zaplacený členský příspěvek na příští rok. Tzn. nezapomeňte zaplatit, příspěvky jsou vždy na rok kalendářní, nikoliv třeba od tábora do tábora. To snad nemusím opakovat. Takže pokud se vás to týká, tak pošlete sto korun na účet, nezapomeňte se podepsat, ať víme, kdo z vás má nadále nárok na tento úžasný plátek, na různé slevy a další. Připomínám, že se to týká i některých členů rady, HE. Tak běžte příkladem.

Rock'n'roll party se Sojkou 25.2.2005 v Praze

Všechny Sojky a přátelé Sojky a přátelé přátel Sojky a příbuzní a vůbec, zkrátka všichni **nad šestnáct let** jsou srdečně zváni letos nikoliv na ples, ale na velkou **sojčí párty**. Pokud přijedete, počítejte ale s tím, že akce není pod dozorem, takže na to upozorněte pány rodiče a nesnažte se je obalamutit tím, že když jedete ze Sojkou, tak za vás někdo zodpovídá. Nikoliv, tato akce je na vlastní triko, pánové a dámy!!!

A tato páárty se letos stěhuje do Prahy, takže sbohem obrovský a nenaplnitelný kulturáku v Čelákovících, měli jsme tě rádi.

Vstupné bude letos jenom padík, tedy **50,- Kč**, ale bude platit naprosto pro všechny, a je jedno, jestli máte nebo nemáte zaplacený členský příspěvek. Proto jsme ale cenu srazili, věřme, že pade nikomu z vás nic neudělá.

Tady máte zvací plakátek, abych vás navnadila, tématem budou 50. a 60. léta, bude tomu odpovídat i kapela, takže se podle toho zaříďte a oblečte a doražte si zakřepčit!!! Všechny vás čekáme, všechny vás rádi uvidíme.

Jinak si **ubytování** zajistěte po všech svých kámoších a známých v Praze a pro vás, komu nevádí spát na károšce a ve spacáku, můžete spát u Kristinky, ale pozor, dejte jí vědět, že o to stojíte, ona si vás už pak zkoordinuje. A sice, dejte jí vědět **do 10. února**, že přijedete a že u ní budete chrupat. Jinak samozřejmě prezident plesu je stále Lukša, který si vás taky zpacifikuje a kdyžtak se alespoň jemu nahlašte, že dorazíte. Číslo na oba je na stránkách sojky pod sekci rada.

Opět vás prosíme, kdo máte možnost něco dotáhnout do tomboly, prosím doneste něco, dejte vědět dopředu, že můžeme s něčím od vás počítat. Tombola je totiž dobrá věc a proto zůstává. Kdo co dovezete, hlase Poldíkovi!!!

Rock 'n' Roll Party
se sojkou

25. února 2005 | klub ESCOBARAS | PRAHA |
KAPELA THE ROLLOVERS | TOMBOLA A SOUTĚŽE |
celý večer se ponese v duchu Rock 'n' Roll |
Začátek ve 20:00

informace NA SOJKA@SOJKACZ NEBO NA TEL. 608 500 717

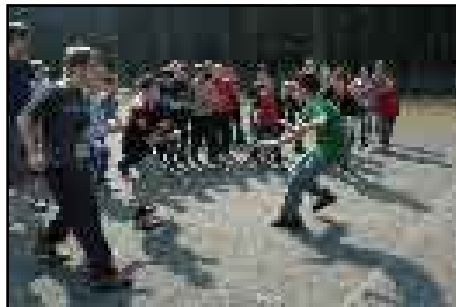
Velikonoční tábor

8.-15.4.2006
Sedlice

Sojčí Delikatesy

Velikonoční tábor 8.-15.4.2006 v Sedlici

A na jaře – letos trochu později ale přece – **Velikonoce**. Takže na to opět myslíte, od Nového roku se už můžete začít hlásit prostřednictvím internetové přihlášky, krom toho vám opět zasíláme i přihlášku papírovou, pokud vás to nezajímá, tak ji alespoň někam vyvěste, do školy, jazykové školy ve vašem okolí a vůbec, na každý sloup, ať máme zase plno .-) Těšíme se mockrát, tábor bude opět v Sedlicích a vůbec, podrobnosti máte v příložené přihlášce!! A nezapomeňte, kdo dřív přijde, ten dřív mele :-). Tak se hlase rychle.

A byla zima! Teplomilní ptáčky odlétli kamsi daleko na jih a na místo nich přilétli jiní, černí, oškliví a strašidelní. Ovšem někteří zůstali i přes nehostinné počasí věrni našim krajům. Víte kteří například? Ano, tušíte správně! Například datlové. :-) A zrovna jeden takový datel, který zůstal i přes zimu, je i náš Michi, přítel. Co si budeme povídat, je to smolař. Sotva si nechá opravit a vytunět vlastní káru, zrovna začne působit jako magnet na talentované řidičky uprostřed nepřehledných křižovatek. A prásk! Z krásného opraveného auta je rázem hromada šrotu. Abyste si ale nedělali obavy – Michi byl správně uvázan bezpečnostním pásem, tudíž se mu nic nestalo a my celou nehodu můžeme glosovat zde v Zobáku rčením: Horší nežli dostat hákem, je jen bloncka s řidičákem. Samozřejmě nic proti vám, dívkám světl vlasům. To se jen tak říká, víte co.. :)

Kdybych měl dále pokračovat ve výčtu těch nejvěrnějších datlů, tak hned na dalším místě by byla Kristinka. Historky o záhadných zmizeních její peněženky jsou už téměř legendární. Ale nutno podotknout, že ať už ji ztratí kdykoliv a kdekoliv, pokaždé se znovu najde. Což bych už pomalu přirovnal k malému zázraku. No posuďte sami: z posledních tří ztrát peněženky (za posledních pár týdnů :-)) se dvakrát našla i s kompletním finančním obnosem a jednou teda pouze s doklady, ale včetně platební karty! Bulvár dodává: Tak dlouho se chodí k policajtům pro nalezené peněženky, až se cestou ztratí i telefon! :-)

Ale halt, nutno přiznat, pokaždé za to Kristinka nemůže. Ruce chmatákovy jsou hbité a rychlé! Dokáží ukrást vše, co nemá člověk řetězem k tělu připoutané. A málokdy je u toho nachytáme. Ovšem občas ano! Naše nová Sojka Léňa by mohla vyprávět, jak stíhala lupiče po brněnském bulváru! A vyplatilo se jí to! Přesvědčit přímo zloděje k vrácení alespoň části kořisti je úkol jistě nadlidský, ale přesto ne nemožný. Ano, Léně se právě takový kousek podařil. Dodávám jen: bravo, bravo!

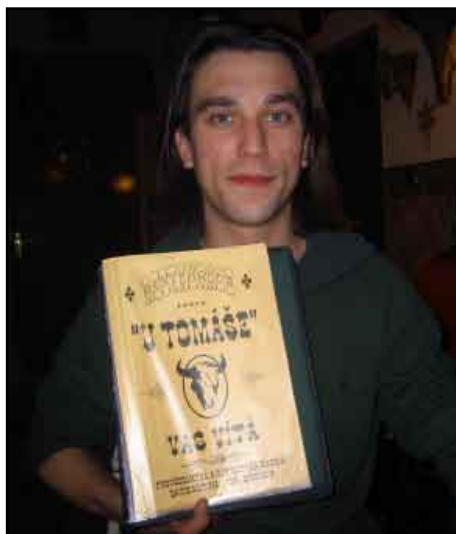
Když jsem u těch pochval a úspěchů, tak jeden takový životní úspěch prožívá jistě i Šogi. Nejen že šťastně téměř ženat získal i parádní pracovní místočko pěkně v teploučku u počítače. Zdánlivou idylku narušuje jen mohutný pracovní úvazek, díky kterému Šogimu nezbyvá čas ani na klidné prožití předsilvestrovského týdne se svými nejbližšími přáteli. :(Co dodat? Snad jen: Hodně štěstí, Óňo, a neudři se nám!!

Už napadl sníh, všimli jste si? (nezapomeňte, že píšu bulvár začátkem prosince, proto sem možná někdy divnej.. :-)) Vrcholný management Sojky si toho už všiml a vyrazil na zasedání do Špindlerova Mlýna. A lyžovalo se, snowboardovalo, ale taky a hlavně radilo a dohadovalo. Špigy, čerstvý snowboardový instruktor, se zprvu ostýchal a nechtěl o lyžování vůbec slyšet. Bulvár zjistil, že v tom má prsty ta potvora Ježíšek, který mu to prkno dřívě než čtyřiadvacátého prostě zpoza té skříňe vyndat nechtěl. A lyže? Pche!

Ty nás nadýmají! :-)) Ještěže existují ti správní kamarádi, kteří mohli Špigymu výbavu včas zapůjčit, takže vše dopadlo dobře a já si mohu na Špičovu adresu lehce zarýmovat: Kámoš vždy rád tvůj problém hasí, nevymlouvej se však na počasí! ;)

Blížím se opět k závěru své rubriky. A měl bych toho pro vás ještě tolik! ;) Ale to už si schovám zase na příště. A vy? Neváhejte a pošlete mi své nápady a odhalení v podobě fotografií různých nápisů a cedulí na adresu lukas.kadlecek@polabi.celakovice.cz. Otiskneme vše!

Pro tentokrát tu máme pár zcela nečekaných odhalení! Náš bývalý pokladník Dava je znalec a fajnšmekr do umění! No posuďte, otevřel si vlastní galerii:

Dneska odhalujeme snad jen ty staré páky. Tomáš Pavlíček má tolik práce, až se mu z toho kolikrát točí hlava! Ale posuďte, když člověk dělá na svém, hned to jinak odsejpá..

Aopět ti Pavlíčkovi! Ti se sedřou, kluci jed-
ni! K hospodě ještě autobazar, teda pánové..

Milé Sojky, milí Sojci, milá Sojčata,

rok se zase sešel s rokem a máme tu Vánoce 2005. Pamatuju si, jak jsem ze sebe před oním rokem potil svůj první předsednický sloupek do Zobáku č.21, jak se mnou Madleska dělala rozhovor, objevilo se mé stručné CV (ono toho tam zatím moc není :-)) ... zkrátka mě bylo všude až nějak moc a jsem rád, že se rozbouřené vody uklidnily a vše zůstalo ve svých kolejích, což je v případě Sojky hodnocení veskrze pozitivní!

Leccos se samozřejmě změnilo, velké změny se udály v SdJ, Sojka se ale nemění v dramatických revolučních zvratech a převratech, ale poklidnou a promyšlenou evolucí. Doufám, že mě teď neobviníte z vytváření jakéhosi sojkonzervatismu, ale mám pocit, že v současné situaci zkrátka je rozumný vývoj vpřed tím nejlepším, co můžeme Sojce pro podporu jejího plynulého letu nabídnout.

Nebudu dlouho bilancovat nad rokem 2005, to už jsem ostatně provedl v minulých sloupcích, a namísto toho se tentokrát zaměřím hlavně na budoucnost. Sojka má před sebou v létě desítilété výročí své existence a nedlouho poté přijde zase nabytý podzim plný víkendových akcí, podobně jako letos. Protože to ale bude rok sudý, čeká nás další členské shromáždění, kde dojde pochopitelně i k některým personálním změnám v naší radě. Někteří staří pardálové se ji chystají opustit a jejich místa bude muset chtít nechtě zaujmout mladá sojčí krev. Proto budu rád, když ti, kdo tuší, že by se jich tyto pohyby mohly týkat, si to všechno nechají trochu rozležet a uzrát v hlavě, aby je náhodou najednou na podzim nenapadlo, že by to mohla bejt sranda, zkusit si být v tý radě (ať už jako

radní či přísedící) a trošku si tam na ty dva roky, ne-li ještě míň, zašpásovat. O tom to doopravdy není a věřte mi, že bedlivě sledujeme každý váš krok, konfrontujeme svá očekávání s realitou...

Ne že by ale všechno bylo jen o úplných mlaďoších – generační obměna se týká zejména nás, současných radních, kteří máme v plánu v radě zůstat, a tak i my si budeme muset uvědomit své rezervy a občas si sáhnout na dno svých možností, protože spousta povinností a zodpovědností se přesune na nás. Nebude to asi úplně lehké, na druhou stranu však vím a jsem si jist tím, že všichni z nás, když chceme, jsme schopni zvládnout i téměř nezvládnutelné – udělat všechno perfektně i v termínu, nezapomínat na drobnosti, které nakonec často tvoří celek... je to tedy doopravdy jen o tom chtění. Pro příklady nemusíme chodit daleko, vždyť hned na několika akcích letos zazářili noví hlasavové/hlavasky. V práci pro radu je ale pochopitelně těžší získat ten správný drajf, ono sedět doma nad lejsky a být na táboře, kde má člověk za sebou celý tým, to se jen těžko srovnává. Hlavní je tedy neustrnout v současnosti a už teď se připravovat na nové výzvy, které s sebou nová rada ponese.

Ale dost už těch varovných prstíků. Končím, milé Sojky, s tímto posledním sloupcem roku 2005 a nakonec si dovolím vám všem – radním i neradním, dozorcí radě, účastníkům i starým odrostlým členům Sojky, co nás přijeli podpořit na JaPu, a tak dále – popřát všechno nejlepší do roku velkých sojčích narozenin! Díky všem za váš přínos, bez něhož by Sojka nebyla Sojkou!

Au revoir na sojčí párty 25.2.2005 v Prazeééé!
Těším(e) se na vás! Váš Pája

Moje milé Sojky,

Ho ho ho hlásí se vám opět vaše zahraniční pozorovatelka s pozdravem z Norska a přáním „šťastné a veselé“!

Tak se tu kolem sebe rozhlížím a nasávám vánoční atmosféru. V Norsku přípravy na Vánoce probíhají jako v Čechách (kdo by to byl jen řekl)... Slovo „Vánoce“ se začíná objevovat začátkem listopadu a v polovině měsíce už jste zavalení různými letáky s „vánoční nabídkou“, pozvánkami na „vánoční párty“ a otázkami s „vánoční tematikou“.

Doufám, že už jste letáky prostudovali, vyhledali ten správný dar pro své nejdražší a nyní už sedíte v klidu doma s teplými ponožkami a čtete toto voňavé a vánoční Zobáčisko. Jestli máte chuť se dozvědět o norských Vánocích krapet více, posečkejte s otočením stránky a čtěte dál :o).

Den je tu opravdu krátký, se zimou přišla i dlouhá noc, ale to Norsku vůbec na kráse neubírá. Lidé se scházejí u krbu, pijí teplý čaj, kafe nebo GLØGG (něco jako svařené víno – možno i bez vína – s mandlemi a rozinkami), při tom si povídají a užívají si zimní čas.

Norové do svých nor (domečků :o)) přinesou kousek lesa v podobě kapradí, větviček a šišek. Před prahem domu leží bohaté smrkové chvojí, které kdysi v zimě plnilo funkci rohožky (ooooo jak praktické) a nyní symbolizuje sílu přírody

a taky krásně voní (z vlastní zkušenosti). Domy si vyzdobí kouličkami, svítícími hvězdami, které se houpají v oknech, a různými soškami tzv. Julenisseho, což je jakási mutace:o) Ježíška a norského skřítky.... chichi. V dávných dobách se na Štědrý večer přinášela do stodoly rýžová kaše, aby si lidé udrželi jeho přízeň a aby si zajistili hojnost a spokojenost po celý nový rok.

K norským Vánocům samozřejmě patří stromeček, který upoutal mou pozornost při prvním pohledu. „Proč jsou na něm zavěšené norské vlaječky?“ Jelikož jsem potvůrka zvědavá, tak mi to nedalo a zepřítala jsem se (chichi). Vlajkový řetěz souvisí s národní hrdostí a vlajky používají Norové při všech významných slavnostních příležitostech (např. 17.5. – to se musí vidět).

V 17:00 se rozezní kostelní zvony a lidé slavnostně zasednou ke stolům a vychutnávají si večeři. Ve východním Norsku je tradicí podávat vepřová žebírka, na jihu a severu byste si smlsli na vařené tresce a na západě Norska by se před vámi objevilo jehněčí žebírko (Pinnekjøtt) s vařenými bramborovými kuličkami (něco jako bramborový knedlík). Maso jsem nechutnala, neb již na pohled to nevypadá moc vábně (ale byla jsem ujištěna, že chuť je vynikající). Bramborové kuličky jsou taky moc dobré...chichi. Po večeři se rozbalují dárky a poté se všichni sejdou u stromku, chytí za ruce, chodí kolem něj a zpívají koledy.

A málem bych zapomněla...!! Víte, jaká pohádka se tu vysílá na Štědrý den? No přeci...
"Tři oříšky pro Popelku":o) Tak ani letos o ni nepřijdu...Juchůůů!

Mějte se krásně, dávejte při zimních radovánkách na sebe pozor, brzo se snad uvidíme.

Pa vaše usměvavá Zuzule sněhule

P.S.: 29.01.2006 se vracím po roce domů a mooooooooooc se těším!

JaPa Bohdalov 7.-9.10.2005

Kdo nejel s náma, jel proti nám. To byla obrovská chyba, kdo jste nejel, protože jste o hodně přišel :-). Víkend zvaný JAPA začínal tím, že všichni přijeli do Bohdalova na Vysočině, dřívějšího Sojčího doupatka Velikonočních táborů. A tady začal víkend plný nejen nových her, celebrit, zpěvu, ale hlavně snahy o přinesení nové, čerstvé krve do Sojčího dění, akcí, programů. Všichni zúčastnění si na vlastní kůži vyzkoušeli, jaké to je připravit stěžejní programy táborů, co všechno k tomu potřebují, kolik všechny ty přípravy schlamstnou času a jak důležitá je podpora a pomoc všech lidí na táboře. Myslím si, že pro všechny a hlavně pro naše nejmladší (zatím kromě Vojtíška :-)) to bylo velice přínosné a teď si dokáží představit práci, kterou obnáší příprava a provedení každého programu.

Rada, i když nerada, se v sobotu odpoledne radila a náš milý zbytek, si užíval Dorfrallye s unikátními otázkami a úkoly. A my jim jen trošičku záviděli :-), ale práce je zábava a s úsměvem jsme projednali vše, co bylo na programu.

Jeden z úkolů na Dorfrallye byl, že skupiny měly vymyslet rap na téma víkend JAPA. Každá skupina se tedy snažila, všem se to moc povedlo, ale skupinka tvořená z Evky, Lény, Matěje a Davči vytvořila unikát, který

se snad stane i heslem JAPA víkendu. Kousek vám napíšu, chcete? Tak chcete? Zuzi, ty určitě chceš, vid' :-). Tak jo. „Japa, japa, japa se máš – copa, copa copa děláš?.....“. No kdybyste to slyšeli. Já tam padala smíchy. Dalším a to hvězdným bodem byla skupina Pódl a Mádl a jejich song Duhová víla. No nacvičené to měli dokonale, výkon to byl opravdu úctyhodný a ty kostýmy, jo jo, krása. Ale bohužel, výherci byli trochu jiní. Co vám říká jméno Back Street Boys? Krásní, mladí, sladcí, dokonalí idolové všech teenagerů na celém světě. (I já je měla nad postelí!!! A to je co říct, protože na takové věci nejsem, i když teď tam mám fotky Sojkarady, ale to už jsme jinde). No a tito krásní mladí muži zpívali romantické sladké písně, které zahrály u srdce. No a tak Poldík, Špiča, Luky a Dava vystoupili se svým číslem. Zpívali nádherně. Ale když si začali sundavat své svršky a pod tričkem se jim objevila obrovská nalepená srdce, tak jsme už brečeli smíchy. Pro velký úspěch zpívali ještě jednou a „BSB“ byli ještě lepší než poprvé. Trénink je trénink a téma je téma, ta byla napoprve obrovská, vždyt' vystoupit v tak vážené společnosti (Madonna, Abba, ...), to byla odvaha. Po koncertu hvězd už jsme všichni tancovali, bavili se, spali a zase bylo ráno. Po snídani jsme si zhodnotili víkend a pomalu jsme začali odjíždět vstříc domovům či na kolej. Každý zúčastněný si sám zhodnotil víkend a já si z něj odnesla mnoho nového a také inspiraci, jak dělat tolik věcí jinak a třeba lépe :-). A děkuji všem, co přijeli a byli úžasní, i když jsem je v neděli vzbudila o hodinu dřív :-).

Tímto odpočinkovým víkendem mi začal další školní rok. A jsme zase u toho. Co škola? Jak studujete? Co je nového? Máte všechny dárky? Víte, co dostanete? A tímto vyhláším soutěž o neoriginálnější dárek – nejen vánoční, zkrátka neoriginálnější dárek, který jste kdy dostali. A jako příklad vám povím svůj příběh z jednoho krásného Vánočního odpoledne. Máte popcorn? Tak si ho vemte :-)

Jednou takhle na Štědrý den jsem byla s tehdejším přítelem na sjezdovce. Po $\frac{3}{4}$ roce se mě nejdříve zeptal, když mě vyndával lyže z auta před naším panelákem, zda s ním budu chodit. Skoro jsem dostala infarkt. Ale tak jsme spolu po $\frac{3}{4}$ roce spolu začali chodit. Dal mi dáreček, že si ho mám večer pod stromečkem rozbalit. No to víte, zamilovaná holka se těší, co tam tak bude. Jo, jo. Něco romantického, doufala jsem a těšila se. Štědrovečerní baštu jsme snědli, všechny ostatní dárky rozbalili a zůstal tam jen ten, ten jeden. Všichni – mamka, tatka, babička i křeček mě sledovali. Božítku, to bylo napínavé. A já z té veliké, krásně zabalené krabice vytáhla kopačky. Normální gumo-textilky. A všichni otevřeli pusy a čučeli na ten krásný romantický dárek jak puci. Já byla v šoku, slzy v očích a nevěděla jsem, co si myslet. A vysvětlení? No vždyť, když jsi byla mladší, tak si hrávala za domem fotbal. Myslel jsem, že to bude hezký dárek.

No myslím si, že budete mít hodně těžké překonat mého tehdejšího přítele a jeho romantický dárek, ale těším se, že mi napíšete: Veronikalinkova@seznam.cz

Přeji vám hezké Vánoce a doufám, že dostanete jen krásné a chtěné dárečky :-). Posílám vám všem vánoční pusinku a užijte si ten týden s jídlem, sněhem, přáteli a hlavně s rodinou.

Verčik

První zasedání 3. Česko-německého fóra mládeže v Drážďanech

Ve dnech 21.–23. října 2005 se sešlo v saských Drážďanech již třetí Česko-německé fórum mládeže. No a proč je o JuFu, jak se mezi jeho členy a organizátory familiérně říká (z německého Jugendforum – „JuFo“), na tomto místě vlastně řeč? Pilní čtenáři Zobáku dokořán možná vědí, že Sojka již tradičně vysílá do každého fóra svého zástupce (stejně jako náš německý partner SdJ), a tím jsem pro léta 2005-2007 já :-). Ve šlépějích Madlesky (2001-2003) a Špigyho (2003-2005) tak reprezentuji Sojku na mezinárodním poli a doufám, že jí svou činností budu dělat jedině dobré jméno!

JuFo vzniklo z iniciativy lidí zabývajících se vztahy české a německé mládeže jako prostor pro prosazování zájmů mladých v rámci česko-německého dialogu. Jednotliví členové fóra se sdružují v pracovních skupinách, kde vypracovávají užitečné projekty, mohou se vyjadřovat k aktuálnímu dění a – pokud jsou opravdu dobří – účinně artikulovat požadavky mladých, které se často liší od záměrů našich i německých politiků, jejichž cílem je obvykle bohužel jen získání maxima voličské popularity v předvolebním období.

Zatímco celé fórum se setkává jen 1-2x do roka, samotné pracovní skupiny se vídají častěji, jako například nedávno v Berlíně nebo v Praze. Abyste měli pro začátek přehled, tady jsou vypsány tyto jednotlivé „Arbeitsgruppen“, voilá: Setkávání-Begeg-

nungen, Mládež-Jugend, Politika-Politik, Kommunikation-Kommunikation a Vzdělávání-Bildung. Na závěr připojuji stručný přehled činnosti prac.skupiny Mládež, již jsem členem:

- připravují se aktualizace výstupů projektu **Zábrany mobilit**, resp. projekt **Zábrany mobilit II** (termín: do jara 2006)
- bude se aktualizovat **Schulprojekt** a rozšiřovat i na německé školy v pohraničí (termín výjezdů do škol: červenec 2006 – SRN a září 2006 – ČR)
- bude se aktualizovat brožura „**Informace o studiu v SRN**“
- připravuje se brožura „**Možnosti pobytu České republiky / Studium na českých univerzitách**“, v níž budou následně představeny jednotlivé univerzity

Tak to je z fóra mládeže prozatím vše, další novinky čkejte na jaře v jarním vydání Zobáku!

Pája

11. Česko-německé symposium Furth im Wald

28.-30.10.2005 se již tradičně konalo česko-německé symposium ve Furt im Waldu, ležícím blízko českých hranic. Sotjka se ho zúčastnila ve složení Móni (v roli spolupřadatelky), dále Páji, Terky, Pěti, Miši a Ondry.

Po příjezdu nás čekalo slavnostní přivítání na tamní radnici, kde měl, mimo jiné, proslov starosta Furth im Waldu. Letošní téma se týkalo předsudků o obou národech a mělo název "S nebo bez?" ("Mit oder ohne?"). Cílem bylo dozvědět se o tom, co si o nás myslí Němci a naopak. Je zajímavé mít představu o některých stereotypech, které se při pomyšlení na druhý národ vybaví.

Program začal v pátek večer, kdy jsme diskutovali v malých skupinkách. Poté jsme se odebrali do JuHe (ubytovny), kde jsme načerpali síly do dalšího dne.

V sobotu byl program opravdu více než bohatý. Slyšeli jsme několik zajímavých přednášek. První z nich byla o typických znacích Čechů a Němců v karikaturách. Potom jsme si chvíli hráli, nebo přesněji, snažili jsme se ve skupinách obydlet novou planetu. Každá skupinka měla při tom prosadit nějaký úkol, takže se opět hodně diskutovalo. Dále nás čekal výběr ze dvou přednášek na historické téma (první byla o moravském vyrovnání z roku 1905 a druhá

o vlivu historie na vzájemné vnímání bavorsko-českých vztahů). Večer jsme se opět přesunuli na radnici, kde nás čekalo velmi povedené divadelní představení. Při něm se všichni velice dobře bavili a bylo to takové milé zakončení náročného dne.

V neděli byla před odjezdem ještě krátká závěrečná diskuse, jakési zhodnocení a všichni byli pozváni na příští rok tohoto symposia.

Myslím si, že celkově to byl velice příjemně strávený víkend. Vzhledem k tomu, že se jednalo o česko-německé symposium, bylo většinou vše překládáno do obou jazyků. Ocenil jsem to, protože rozumět slovo od slova bylo pro mě někdy poměrně obtížné.

Petr

Všechno se snědlo, ale co z toho se strávilo?

Ahoj kluci a holky ze Sojki,

dovoďte mi, abych vás blíže seznámila se seminářem „od nápadu k projektu“ (známý spíš pod názvem „Za hranice všedních dnů III“), který jsme v říjnu společně s Terezkou absolvovaly. Jednalo se o víkendové školení pro mladé lidi, kteří by se rádi věnovali česko-německým projektům, ale ještě moc neví, jak na to. Program připravili a vymysleli lidé z Tandemu společně se Sluncem a naši nejmilejší Sojkou (která není žádnou dvojkou :), resp. Madleskou.

Ptáte se, kdepak že se seminář konal? Naši šikovní organizátoři vybrali pro účely tohoto víkendu krásné prostory školícího centra Tandemu – zámku Nečtiny u Plzně (pozn. autora: v Plzni bydlí Můňa, ale to jenom tak pro připomenutí). Byli jsme ubytováni na pokojích podle předem připraveného ulehávacího pořádku společně s Němci, což mi přišlo jako bezva nápad a tak trošku mi to připomnělo Gaisthal...

A jakpak že vypadal náš program? Ze začátku víkendu jsme prošli jakýmsi teoretickým minimem, které sestávalo z různých přednášek a workshopů. Ty se týkaly projektového managementu, financování projektů a dalších velmi důležitých a praktických témat. Moc a moc se mi líbilo to, že přednáškové bloky byly velmi často prokládány spoustou akčních a veselých her. Díky nim jsme byli stále svěží a dobře naladěni... :) Také pomáhaly odbourávat společenské zábrany, takže

jsme se všichni rychle seznámili a v celém kolektivu se utvořila příjemná atmosféra. Hry byly většinou nové, tak jsme je pěkně sepsaly a už se těšíme, až je na táborech upotřebíme!

Druhá polovina semináře byla zaměřena více prakticky – věnovali jsme se totiž přípravě fiktivních projektů. Tvořilo se v menších skupinkách, o kterých rozhodl los. Naším úkolem bylo vymyslet projekt – v podstatě jakýkoliv, týkající se česko-německé spolupráce. Což by samosebou nebyl zas takový problém, ale my museli připravit i všechno ostatní.. Ani ve snu by mě nenapadlo, kolik dá takový projekt práce a jaká spousta věcí je potřeba připravit..(byla jsem úplně paf):

- najít téma, najít partnera
- sestavit program, časový plán
- určit pro koho vlastně projekt děláme
- zjistit, jestli je o něco takového vůbec zájem
- rozdělit práci, určit zodpovědné osoby na obou stranách
- zohlednit právní normy, předpisy
- promyslet rozpočet a sehnat peníze (S tím jsme se třeba nejvíc nadřeli a pak, že peníze nejsou důležitý! :)
- nezapomenout na zakončení projektu a další plány do budoucna
- atd.atd.

Je toho vážně děsně moc, takže by celý seminář mohl klíďo píďo trvat místo víkendu celý týden, ale co týden – klidně měsíc!!

Z.18.D.

A cožepak za projekty se vlastně vymyslelo? Tak když jinak nedáte, tak tady je pár příkladů.. Ekologický projekt (život bez techniky, dojení krav, týden bez hygieny,...). Projekt Rodiče s dětmi (jaké by to bylo jet na tábor spolu s tatínkem a maminkou a vymýšlet jim program?) . Koncert vážné hudby (zdalepak se sejde partička mládeže a připraví si hudební vystoupení pro své německé kamarády?). Jeden za všechny, všichni za jednoho (takové obzvláštné školní výměny).

Těch nápadů bylo mnohem a mnohem víc, ale já si popravdě nemůžu na další vzpomenout a tak doufám, že vám to takhle stačí. (musí :)

Závěrem bych tedy chtěla za sebe a Terku říct, že jsme měly z toho víkendu trošku strach, ale nakonec se nám v Nečtinách moc líbilo, seznámily jsme se se spoustou nových sympatických lidí (kteří doufám přijdou na ples) a přiučily jsme se mnoha praktickým dovednostem. Proto bych si dovolila zveřejnit zde pár veršů z vlastní tvorby..:

Chceš o projektech vědět víc?

Pak ti radím z plných plic:

Nečtiny jsou číslo jedna,

Po návratu budeš bedna!

Vaše Kristinka

Drazí,

aneb hello everybody, boys and girls from my favourite youth organisation Sojka! How are you? I'm fine. Ano, ano, je mi fajn, jsem v pohodě, nebojte, nezbláznil jsem se. Jenom se s vámi chci trochu podělit o moji aktuální radost z toho, že jsem se dokopal a společně s dalším starým sojčím kozlem Davou začal oprašovat nevelké znalosti angličtiny. Ono to totiž navíc - věřte, nevěřte - velice úzce se Sojkou a tedy i s vámi souvisí.

Již je tomu přes rok, co jsme na hřebík pověsili takřikajíc velkou sojčí politiku a já osobně jsem tuto skutečnost po několika měsících kromě jiných doprovodných znaků pocítil tak, že jsem u sebe našel doposud téměř nevidaná časová „vokna“. Zkrátka jsem jednoho krásného dne zjistil, že celkově nejsem vytížen na takovou kapacitu, která by mi úplně vyhovovala, prostě jsem se začal cítit nevyužit, nevybit. Samozřejmě chodím pravidelně a poctivě do práce, po odpoledních a večerech jednou týdně na nohejbal, do sauny a většinou i do bijáku, jednou za 14 dní pak na schůzi představenstva bytového družstva našeho domu. Sem tam taky posedím s přáteli, po víkendech jsme s Mádl většinou někde na cestách... Pravdou taky je, že si rád po práci odpočinu, lehnu a přečtu denní tisk (nejlépe více druhů), podívám se i na tu televizi, nezastírám. To všechno je pravda, někomu by to možná stačilo, mně však ne. Zkrátka asi nemám rád zahálku. Už toho odpočívání, ležení, čtení denního tisku

a dívání se na televizi na mě bylo moc, začal jsem si připadat na takoveto nic nepřinášející a nesmyslné trávení volného času ještě mladých. Toho si doufám užiju dost a dost na starý kolena. To byl tedy můj prvotní motiv k tomu, abych opět ve svém volném čase začal po aktivních sojčích dobách dělat něco užitečného, přínosného. Mým druhým a rovněž ne zanedbatelným motivem samozřejmě byla skutečnost, že kolik jazyků znáš, tolikrát jsi člověkem a bez angličtiny to v dnešní době prostě nejde - kdo jí aspoň trochu neumí, ten je a hlavně čím dál tím víc bude takřikajíc nahranej. Vymyšlené jsem to měl pěkně, jen co je pravda. Teď už jen chyběl srovnatelný sparingpartner (colleague) a šikovný učitel (teacher). Proč to dělat složitě, když to jde jednoduše, že, a tak jsem se nejprve rozhlédl po svém nejbližším okolí a jako prvního potenciálního spolustudenta oslovil velkého přítele (big friend) Davu. Co vám budu povídat, nechtělo se mu, ošival se, ale krátkým a intenzivním tlakem jsem ho zlomil. Náhoda tomu chtěla, že tomuto lámání byla přítomna naše velešinská Léňa, která si právě „ošáhávala“ své nové studentské působiště v Brně. Lépe řečeno tomu byl přítomen zobáčí malý kutil a její učitelský agent - dohazovač Pěťa Špičanů (všimněte si – kam se podíváš, samá Sojka), jenž na Léňu, jak se sluší a patří, podal vynikající reference (následně se ukázalo, že nelhal). A tak slovo dalo slovo a během několika málo týdnů – shodou okolností hned po Japě v Bohdalově – jsme začali. A co vám mám povídat, z mého pohledu jedeme jak pily: už

dva měsíce jednou týdně po dvou hodinách, normální slovíčka, „déůčka“, dokonce i jedna písmečka už byla... Ani jeden z nás totiž zas tak úplně nezačíná, nějaké ty základy už za sebou máme, pevně však věřím, že si to nejen zopáknem, ale i prohloubíme. Osobně jsem si zatím zadal jako první English cíl prvostupňovou zkoušku pro zhruba takový policemany jako jsem sám. Cíl je důležitější, bo bez něj by to prvotní nadšení mohlo taky brzo vyprchat, tak jen věřím, že to nebude náš případ. Čili držte palce, ať nám s Davošem vydrží motivace a píle a Léně pak ať vydrží trpělivost, kterou, po pravdě řečeno, s náma dosti a často potřebuje...

A abyste věděli, že nejsem žádný troškař, tak vězte, že jsem si kromě popsaného English závazku dal se ještě taky Deutsch závazek, tedy jsem se zařek, že nenechám vyhasnout ani své chabé zbytky němčiny. I tady se příští rok chystám na Polizei-zkoušku, to už ovšem po samostudiu. Na první stupeň snad mé současné, následně drobně oživené znalosti stačit budou.

Doufám, že nemám velké oči a že to všechno zvládnou. Ale takhle mé záměry vytroubit do světa, to už je skoro veřejný příslib – kdybych to aspoň částečně nesplnil nebo se o splnění intenzivně nesnažil, byl bych asi všem tak leda pro smích. A to samozřejmě nechci. Postřehem z mého dnešního příspěvku je tak jedna notoricky známá pravda, kterou si však neuškodí zas a znova opakovat: Jazyky (myšleno řeči) jsou moc, moc a moc důležitý,

čím víc, tím líp, a proto, jestli nechcete dopadnout jako já, se je pilně učte, dokud k tomu máte ideální zázemí a téměř bezplatný, příhodný školní příležitost.

So, good bye my friends and I wish you a Merry Christmas and a Happy New Year!

Tak zatím a mějte se, jak nejlíp chcete.

váš Leo Poldík Černý

P.S. Pro ty, kdo sledují vývoj mého cvičení nebo v poslední době spíše necvičení v posilce: Po Novém roce na to se švárou konečně zase vlítnem! To aby těch závazků nebylo málo...

Sprechen Sie Deutsch mit Léňa

Nazdááááárek Sojčící,

no jo, už je to tu zase – Vánoce. Vlastně *Weihnachten*, protože ani o svátcích se neulejváme a snažíme se nacpat si toho do *Kopfu* co nejvíc. Už jste zapálili *Kerzen* na *Adventskranzu*? Teda jako svíčky. A spapali *Schokoladen* z *Adventskalenderu*? Nam, ňam, já taky, dokonce ještě dřív :-)

A byli jste vlastně vůbec hodný?! No asi jo, jinak už byste totiž přikládali v pekle pod kotlem, protože by si vás tam odnesl *Teufel*, že jo? Ale ja vím, vy jste všichni byli strašně *brav*, takže jste akorát řekli *Nikolausovi* a *Engelovi* nějakou básničku (teda *Gedicht*, abysme byli přesný) a dostali za to nějaký dobroty a vitamíny, že jo? A já vlastně taky, takže jakýpak copak.

Pak už jen zbývalo napsat *Christkindlovi*, co si přejeme a bylo hotovo. Nebo ne, ještě přece pomoci uklidit a upéct nějaký *Weihnachtsg Gebäck* a neujídat, aby zbylo! A ne jako u nás, že jsme museli loni ještě narychlo něco přidělovat.

A co že teda je ten zlatý hřeb večera? Jasně, čtyřiadvacátýho ozdobíme *Weihnachtsbaum* (umělej nebo pravej, to je fuk, teda *Wurst*) a už se můžeme těšit na *Geschenke*!!! Jéééé, to bude supér!

No ale to není konec. Ještě přece musíme otevřít šampaňský a rychlý špunty na Silvestra (to je v němčině stejný, aspoň máte o

slovíčko míň).

A to je konec, vážení přátelé. Nebo vlastně začátek, protože je tu *Jahr* 2006...

Tak se těším, až se v tom *Neujahru* potkáme! Mějte se všichni báječně a přeju vám *Fröhliche Weihnachten*.

Léňa

P.S. Ale že jsou teda ty *Weihnachten*, tak mám pro vás ještě něco. To budete čučet!

Písničku, a v němčině! A určitě jí taky znáte, takže si pak můžeme všichni hezky zapět. A která že to teda je? No přece „Tichá noc, svatá noc“. Německy je to teda „*Stille Nacht, heilige Nacht*“, ale jinak je to vlastně úplně to samý. Tak tady jí máte:

Stille Nacht, heilige Nacht

1. Stille Nacht, heilige Nacht alles schläft, einsam wacht Nur das Traute hochheilige Paar, holder Knabe im lockigem Haar, Schlaf' in himmlischer Ruh' schlaf' in himmlischer Ruh'.

2. Stille Nacht, heilige Nacht Hirten erst kund gemacht! Durch der Engel Halleluja tönt es laut von ferne und nah: Christ der Retter ist da ! Christ der Retter ist da !

3. Stille Nacht, heilige Nacht ! Gottes Sohn, o wie lacht Lieb' aus deinem göttlichen Mund, da uns schlägt die rettende Stund, Christ, in deiner Geburt ! Christ, in deiner Geburt !

Fotoromán Tuki a Pigi

Kdo z vás byl na první etapě, nepotřebuje vůbec nic vysvětlovat. Pro ty z vás, kdo jste s námi nebyli, hned rozkryji tajemství následujících stránek. Móna je posedlá zvířátky. Obzvláště má ráda tučňáky. No a Mónina posedlost tučňákem – nebo panem Tučňákem, pardon – dorostla letos obřích rozměrů. Tučňák byl všude. No a když to nebyl tučňák, tak aspoň tygřík.

Vůbec vás tedy neudiví následující fotoromán, který je o těchto dvou pajdulácích a o jejich dobrodružství s gaisthalskou vlajkou...

Tuki

Bossi

Tigi

Kriki

Pigi

...v Gaisthale ráno a to je dáno, zákonitě vstává se snadno...

K Tulamu a Tigimu přichází Pigim...

...zatímco si Tuki a Tigi povídají s Pigim, přichází knička...

POZOR! Jde velký Bossi...

Velký Bossi je zručný tým, že se s ničím příliš nepočte... a taky že ne, jen co dorazil, vyruže štouchně do Tukiho, Tiglu, Pigiho i Krikiho.

Zatímco Pigi a Kriki poslušně odešli s Bossim, Tigi a Tuki prchli ukrást vlnku.

Z.25.D.

Po náročným výstupu to vypadá, že vlajka bude konečně dole...

Vlajka je konečně dole a Tuló a Tigi tak můžou pomalu vyměřet, kam s ní půjdou.

Tigi a Tuló táhnou svoji kořist a užívají si svoje velké malé vítězství.

Najednou Tigi spáří v dálce ležící láhev...

Tukimu to taky nedalo a porozhlédl se kolem sebe. A hle, někdo tu vedle láhve něco našel...

Tukimu se nelíbí, jak k němu Tigi mluví. Tigi si užívá posledních doušek hajčeka. ;

Tigi bere Tukimu jeho spacák a odhazuje ho pryč.

Jenže Tigi vyhodil Tukiho spacák tak vysoko, že zůstal viset na šnůře.

Tuki si to ale nenechává líbit a vyráží na záchranu svého spacáku.

Tíhí vidí, co provedl a na jak riskantní cestu se Tuky vydal, a tak se vydává Tukiho na pomoc.

Tukihů spacák však zůstal viset na šňůře.

Tuki se urazil a přestává s Tigim mluvit. Jde si sebevědomě vlastní cestou.

Tuki se však záhy dostává do neshází-v cestě mu stojí skála.

Ale ať se snaží, jak se snaží, nemůže se dostat nahoru.

Nakonec znaven neustálými pokusy a pády uléhá pod skalou se silami v koncích.

Mezitím vylézá Tígi na druhé straně skály majíce s sebou uloupenou vlnku.

Z.32.D.

Tuki, jsi to ty?
Nemí ti nic?

Tak já ti
pomůžu.

Jií, Tigi! Jsem to já.
Nemůžu to vylézt, uii!

Náhle se oba dva staří kamarádi spatřili.

A tak Tigi nahadil Tukimu na pomoc uloupenou tábořevou vlnjku, pomocí které Tukije vytáhl.

Jsem rád, že tě zase vidím a
že jsme zase spolu. Promiň mi,
že jsem byl na Tebe tak zle.

Děkuju, Tigi!
Zachránil jsi mý život
a to se počítá.
Jsi můj nejlepší
kamarád!

Tuki a Tuki se opět sešli a sprátelili.

Tigi a Tuki se tak opět vydávají spolu na svou cestu a zdá se, že už vědí, kam poputují se svou vlnkou.

Protože Tuki byl již unavený, vzal ho Tigi do věku na vlnku.

Tigi a Tuki si dali malou pauzičku před výstupem.

Tígi a Tuki se již pomalu blíží svému cíli, ale ještě je čeká to nejtěžší – výstup na pyramidu.

Tígi a Tuki před pyramidou.

První krůčky na pyramidě.

Tuki a Tigi na vrcholu své cesty Gaisthaleni

kOnEc

Výucuc ze sojčích zasedání

Místo konání: Bohdalov – JaPa

Datum: 9. 10. 2005

Přítomní radní: Pavel Bobek, Magdaléna Černá, Michal Janoš, Lukáš Kadleček, Tereza Pražská, Veronika Linková, Petr Špičan

Nepřítomní: Tomáš Pavlíček, Monika Ženíšková

Přítomní přisedící: Kristina Klapalová, David Andrlé

Čestná účast: Leopold Černý

Témata: dohodnutí účastí jednotlivých členů rady na všech nadcházejících víkendových akcích: Symposium, Za hranice všedních dnů, SAG; organizace plesu – potvrzení výběru nového místa konání; stanovení všech termínů pro akce v roce 2006

Místo konání: Špindlerův Mlýn

Datum: 3. 12. 2005

Přítomní radní: Pavel Bobek, Magdaléna Černá, Michal Janoš, Lukáš Kadleček, Tereza Pražská, Petr Špičan, Veronika Linková, Tomáš Pavlíček

Nepřítomní: Monika Ženíšková

Přítomní přisedící: Kristina Klapalová

Témata: zhodnocení všech proběhnuvších podzimních víkendových akcí, diskuse nad celkovým budoucím fungováním spolku, organizační záležitosti okolo plesu, personální obsazení velikonočního tábora Sedlice 2006, plánování další společné superrady s SdJ v březnu 2006 v Nové Roli, diskuse na téma „oslav y k desetiletému výročí Sojky“

Konec, zvonec, je to tu zas. Konec čtení a sojčích krás, vraťte se zpátky ke své realitě, a to neodkladně a pěkně hbitě. Sedněte si pod ozdobenou vánoční chvojku, mějte se rádi a mějte rádi SOJKU!!!

Pápá, krásný rok 2006 a **NEZAPOMEŇTE, ŽE SE V TOMTO ROCE DOŽIJE SO-JKA DESETI LET!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!** Už jí to začínáme počítat...

Zdravím všechny vánočně naladěné Sojky a Sojčáky a Sojčata!!!

Tentokrát jsem měl velice lehkou úlohu, vážení přátelé! Pro inspiraci jsem totiž nemusel chodit zas tak moc daleko... Budou Vánoce, stromček, dárečky, kapřík, a proto ani vám na stole nesmí chybět náš jedinečný, stylový, vánoční SOJKAKLAUS!!!

Sojkaklaus je vzdálený příbuzný od Santy a Ježíška, to je snad všem jasné, žáno. Poznáte ho podle jeho čepičky, na které má vyšité naše nejkrásnější sojčí logo. Ve Starých sojčích bájích a pověstech je psáno: „Sojkleklausa vystřížáného a slepinýho kanagómem, čive jináim lepivem na tvejm stolce mítí, vánočňácké svátke a hlavňa Silvestroša v pohód'á a štěst'ěcu prožeti.“

Chcete si taky Vánoce a Silvestra paráááádně užít? Tak to si hned skočte pro nůžky a lepidlo a pod'me na to, ne? Je to velmi jednoduché, dokonce tak, že to zvládne i Lukáš... Vezměte si nůžky, pečlivě si vše vystříhnete, podlepte čtvrtkou a znovu vystříhnete. Podívejte se na obrázek v pravém dolním rohu, a podle něj svého Sojkaklausa pěkně zohýbejte a slepte... Ti nadanější z vás si můžou vzít vodovky či jiné barvičky a zkusit si Sojkaklausa před slepením vybarvit. Takže Lukáši, ty to raději nezkoušej, ano?

Nezbývá mi, než popřát vám všem příjemné prožití vánočních svátků a veselou oslavu Silvestra, ale hlavně – hodně úspěchů se stříháním a lepením!!!!

BASTLU ZDAR!!

Váš Špigloid.

Z.38.D.

Sojkaklaus

